

DE VERBORGEN ERFGENAAM

Boek V - De Laatste Erfenis

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1

~ 1 ~

De Deur die Niet Had Mogen Openen

De stilte was het eerste wat Elias opviel.
Niet de stilte van een lege kamer.
Niet de stilte na een gevecht.
Maar een stilte die ouder voelde dan de wereld zelf.
Alsof alles om hen heen wachtte.
Wachtte op een keuze.
Wachtte op een antwoord.
Elias stond nog steeds voor de gesloten deur in Noxar.
De deur die niet op een kaart stond.
De deur die niet gebouwd leek door mensen.
De deur die hen een glimp had gegeven van een wereld die onmogelijk zou moeten bestaan.
Achter die deur lag Ravenhof.
Maar niet het Ravenhof dat hij kende.
Niet het huis waar hij als verloren kind was aangekomen.
Niet de plek waar hij zijn naam had gevonden.
Dit was iets anders.
Ouder.
Groter.
Alsof het de eerste versie was van alles wat later was gebouwd.
"Wat hebben we zojuist gezien?"
De stem van Lucas verbrak de stilte.
Niemand antwoordde.
Zelfs Arven niet.

De oude erfgenaam stond voor de deur en keek ernaar
alsof hij voor het eerst in zijn lange leven iets zag dat hem
echt bang maakte.

"Arven?"

Elias keek hem aan.

"Je wist hiervan."

Het was geen vraag.

Arven sloot zijn ogen.

"Ik wist dat deze deur bestond."

Een stilte.

"Maar ik wist niet dat hij ooit geopend zou worden."

Elias voelde boosheid opkomen.

"Je hebt opnieuw iets verborgen."

Arven keek hem aan.

"Ja."

Hij zei het zonder excuses.

"Maar deze keer niet om jou te beschermen."

"Waarvoor dan?"

Arven keek naar de deur.

"Om de wereld te beschermen tegen wat erachter zit."

Plotseling begon de deur te bewegen.

Niemand raakte haar aan.

Geen kracht werd gebruikt.

Geen spreuk werd uitgesproken.

De deur opende zichzelf.

Langzaam.

Alsof ze eindelijk iemand had gevonden waarop ze eeuwen
had gewacht.

Achter de deur kwam geen geluid.

Geen aanval.
Geen vijand.
Alleen licht.
Een zacht, wit licht dat de hele kamer vulde.
Elias voelde iets.
Een herinnering.
Niet van hem.
Maar toch voelde het vertrouwd.
Alsof een deel van hem zich herinnerde wat zijn verstand
vergeten was.
"Elias..."
Kael keek naar hem.
"Je handen."
Elias keek naar zijn vingers.
Hetzelfde teken dat eerder op zijn hand was verschenen,
begon opnieuw te gloeien.
Maar deze keer was het anders.
Het teken vormde geen symbool van een erfgenaam.
Het veranderde.
Vier lijnen verschenen.
En daarboven...
een vijfde.
Arven deed een stap achteruit.
"Dat is onmogelijk."
Elias keek naar hem.
"Wat?"
Arven keek naar het teken.
"De vijfde lijn."
Hij slikte.

"Dat betekent dat jij niet alleen verbonden bent met de erfgenamen."

"Maar met hun oorsprong."

Een stem klonk vanuit de andere wereld.

Rustig.

Kalm.

Maar krachtiger dan alles wat Elias ooit had gehoord.

"Eindelijk ben je terug."

Iedereen verstijfde.

Lucian trok zijn wapen.

"Wie is daar?"

Geen antwoord.

Alleen een zachte lach.

"Jullie hebben zo lang gezocht naar de eerste erfgenaam."

"Naar de vijfde."

"Naar de oorsprong."

Het licht werd sterker.

"Maar jullie hebben nooit gezocht naar degene die alles begon."

Elias keek naar de opening.

"Wie ben jij?"

Een figuur verscheen langzaam in het licht.

Geen schaduw.

Geen monster.

Een mens.

Een man die ouder leek dan de tijd zelf.

Hij keek naar Elias alsof hij hem al duizenden jaren kende.

Toen sprak hij:

"Ik ben degene die Ravenhof heeft gebouwd."

Een stilte.

Arven keek geschokt.

"Natuurlijk..."

Iedereen keek naar hem.

"Wat?"

Arven staaarde naar de man.

"De eerste naam."

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

"Welke naam?"

Arven fluisterde:

"De naam die uit alle geschiedenisboeken werd
verwijderd."

De man glimlachte.

"Mijn naam is..."

Hij keek naar Elias.

"...Elyon Van Raven."

Niemand sprak.

Want de naam betekende maar één ding.

De man voor hen...

was niet een nieuwe vijand.

Niet een verloren erfgenaam.

Maar de allereerste Van Raven.

De oorsprong van hun bloedlijn.

Elyon keek naar Elias.

"Je hebt de kroon gebroken."

"Je hebt de zegels geopend."

"Je hebt jezelf gevonden."

Hij keek naar de anderen.

"Maar jullie begrijpen nog steeds niet wat jullie hebben gedaan."

Elias fronste.

"Wat bedoel je?"

Elyon keek achter zich.

Naar de wereld achter de deur.

"De zegels hielden niet een vijand gevangen."

Een stilte.

"Ze hielden de herinnering aan een wereld gevangen."

De grond begon te trillen.

Ver achter de deur verschenen duizenden lichtpunten.

Steden.

Koninkrijken.

Werelden.

Allemaal verdwenen.

Allemaal vergeten.

Elias keek met grote ogen.

"Wat is dit?"

Elyon antwoordde:

"De wereld vóór jullie wereld."

Toen verscheen er iets in de lucht.

Een symbool.

Hetzelfde symbool dat Elias droeg.

Maar dan compleet.

Vijf lijnen.

Vijf krachten.

Eén oorsprong.

Elyon keek hem aan.

"Je dacht dat je de verborgen erfgenaam was."

Hij stapte dichterbij.
"Maar je bent iets veel gevaarlijkers."
Een stilte.
"Jij bent de herinnering aan wat de wereld ooit was."
De deur begon opnieuw te sluiten.
Elias zette een stap vooruit.
"Wacht!"
Maar Elyon glimlachte alleen.
"Geen zorgen, Elias."
"Je zult mij terugzien."
De deur sloot bijna volledig.
En zijn laatste woorden galmden door Noxar:
"Want om de toekomst te redden..."
"moet je eerst ontdekken waarom het verleden jou
heeft gecreëerd."
De deur sloot.
Maar het teken op Elias' hand bleef branden.
En diep onder Noxar...
begon iets anders wakker te worden.
Iets dat zelfs Elyon had gevreesd.
Want de oorsprong was teruggekeerd.
Maar de oorsprong was nooit het grootste geheim geweest.

Hoofdstuk 2

De Wereld Achter Ravenhof

De deur was gesloten.

Toch voelde Elias dat ze nooit echt verdwenen was.

Sinds het moment waarop Elyon Van Raven zijn naam had uitgesproken, was er iets veranderd. Niet alleen in hem, maar in de wereld zelf.

De lucht boven Noxar was donker geworden.

Geen sterren.

Geen maan.

Alleen een eindeloze leegte.

"Voelen jullie dat ook?" vroeg Lyra.

Kael knikte langzaam.

"Alsof de wereld haar adem inhoudt."

Arven keek zwijgend omhoog.

"Nee..."

Hij sprak nauwelijks hoorbaar.

"Ze houdt haar adem niet in."

Hij keek naar Elias.

"Ze herinnert zich."

Een diepe dreun liet de grond beven.

Niet één keer.

Maar drie keer.

Iedere dreun klonk alsof een gigantisch hart ergens diep onder de aarde begon te kloppen.

Elias voelde het teken op zijn hand opnieuw gloeien.

Dit keer deed het pijn.

Hij kneep zijn vuist dicht.

Plotseling verschenen lichtlijnen over zijn arm.
Ze vormden een oude kaart.
Geen gewone kaart.
Een levende kaart.
Rivieren begonnen te stromen.
Bergen verrezen.
Steden verschenen.
En helemaal in het midden...
stond Ravenhof.
Maar daaromheen lag een enorm continent.
Veel groter dan alles wat zij ooit hadden gekend.
"Dat bestaat niet," fluisterde Lucian.
Arven keek aandachtig.
"Het bestond."
"Dit..."
Arven raakte de lichtkaart voorzichtig aan.
"...is Aetherion."
Elias keek op.
"Wat is Aetherion?"
Arven zweeg even.
"De eerste wereld."
"Niet het eerste koninkrijk."
"Niet de eerste stad."
"De eerste beschaving."
Iedereen werd stil.
"Hier werden de eerste erfgenamen geboren."
"Hier ontstond de eerste magie."
"En hier begon ook de eerste oorlog."
Adrian keek verbaasd.

"Waarom kennen wij deze wereld niet?"
Arven glimlachte bitter.
"Omdat niemand haar mocht herinneren."
"Waarom?"
"Omdat de overwinnaars de geschiedenis hebben
herschreven."
Plotseling verscheen naast de kaart een tweede symbool.
Een gouden cirkel.
Precies dezelfde cirkel als de gebroken kroon.
Maar deze was heel.
Onaangetast.
Elias strekte zijn hand uit.
Zodra hij het symbool aanraakte, verdween de wereld om
hem heen.
Hij stond in een enorme stad.
Witte torens reikten tot boven de wolken.
Kristallen bruggen verbonden zwevende eilanden.
Rivieren van licht stroomden tussen paleizen.
Duizenden mensen liepen door de straten.
Niemand keek verbaasd.
Alsof magie even normaal was als ademen.
Een kind rende lachend voorbij.
Op zijn hand stond hetzelfde teken als Elias droeg.
"Elias."
Hij draaide zich om.
Elyon stond achter hem.
Niet ouder.
Niet jonger.
Maar alsof hij hier werkelijk leefde.

"Welkom thuis."

Elias keek om zich heen.

"Is dit echt?"

Elyon glimlachte.

"Dit is geen herinnering."

Hij keek naar de stad.

"Dit **was** de werkelijkheid."

"Waarom liet je mij dit zien?"

Elyon begon langzaam door de stad te wandelen.

Elias volgde hem.

"Omdat je moet begrijpen wat verloren is gegaan."

Ze passeerden een gigantische bibliotheek.

Een boom groter dan een berg.

Kinderen die met licht speelden.

Mensen die zonder angst leefden.

Geen oorlog.

Geen honger.

Geen koningen.

Geen gevangenen.

"Dit was de wereld vóór de erfgenamen."

Elias keek verbaasd.

"Maar je zei dat hier de eerste erfgenamen geboren werden."

Elyon knikte.

"Dat is wat iedereen gelooft."

Hij keek Elias recht aan.

"Maar dat is niet waar."

Elias bleef staan.

"Wat bedoel je?"

Elyon keek naar de hemel.
"Er waren nooit erfgenamen."
Een lange stilte.
"Niet in het begin."
"Wij waren allemaal gelijk."
Plotseling kleurde de lucht rood.
De mensen op straat bleven stokstijf staan.
Hun glimlach verdween.
Een oorverdovende hoorn klonk door de stad.
Iedereen begon te rennen.
Kinderen werden vastgepakt.
Poorten sloten.
Soldaten verschenen.
"Wat gebeurt er?"
Elyons blik werd zwaar.
"Hier begon het einde."
Hoog boven de stad verscheen een gigantische scheur in de lucht.
Niet zoals de scheuren die Elias eerder had gezien.
Deze leek oneindig.
Uit de duisternis kwamen duizenden zwarte sterren naar beneden.
Maar het waren geen sterren.
Het waren ogen.
Miljoenen ogen.
Die tegelijk naar de wereld keken.
Elias voelde een ijzige rilling.
"Wat... zijn dat?"
Voor het eerst zag hij angst in Elyons ogen.

"Elias..."

Zijn stem brak.

"Dit is de vijand waar niemand ooit over heeft verteld."

"Niet Aurel."

"Niet de vijfde erfgenaam."

"Niet de kroon."

Hij keek omhoog.

"Dit is wat zelfs de geschiedenis heeft vergeten."

Een van de zwarte sterren begon langzaam naar beneden te dalen.

En terwijl de hele stad op de knieën viel...

fluisterde Elyon slechts één naam.

"De Wachters."

Op datzelfde moment werd Elias met geweld teruggeslingerd naar Noxar.

Hij viel op zijn knieën.

Hij hapte naar adem.

Kael greep hem vast.

"Elias! Wat heb je gezien?"

Elias keek met grote ogen naar zijn vrienden.

Zijn stem trilde.

"De erfgenamen hebben de wereld nooit beschermd..."

Hij keek omhoog, naar de sterrenloze hemel.

"...ze hebben ons verborgen."

En hoog boven Noxar...

ging één zwarte ster langzaam open.

Hoofdstuk 3

De Eerste Herinnering

De zwarte ster bleef aan de hemel hangen.

Ze bewoog niet.

Ze straalde niet.

Toch voelde iedereen haar aanwezigheid.

Alsof iets hen vanuit de duisternis gadesloeg.

Niemand sprak.

Tot Lyra de stilte verbrak.

"Is dat... een wezen?"

Elias schudde langzaam zijn hoofd.

"Nee."

Hij hield zijn blik op de hemel gericht.

"Het is een oog."

Een ijzige wind trok over de ruïnes van Noxar.

Zelfs Arven leek de moed te verliezen.

"Dan is het begonnen," fluisterde hij.

"Waar heb je het over?"

Kael keek hem scherp aan.

Arven sloot zijn ogen.

"Eeuwen geleden waarschuwde Elyon ons voor een macht die buiten onze wereld leefde."

"Hij noemde hen de Wachters."

Lucian fronste.

"Waarom heeft niemand ooit over hen gesproken?"

"Omdat niemand die hen zag, terugkeerde."

Plotseling begon het teken op Elias' hand opnieuw te branden.

Hij viel op één knie.
Een felle pijn schoot door zijn arm.
Licht stroomde vanuit zijn hand over de grond.
De stenen van Noxar begonnen te gloeien.
Oude runen verschenen.
Niet in een taal die iemand kende.
Maar Elias...
kon ze lezen.
Alsof hij de woorden altijd al had gekend.
Hij sprak ze hardop uit.
"In lumine memoria vivit..."
De hele zaal trilde.
Arven keek geschrokken op.
"Dat is de Oorspronkelijke Taal."
Elias keek verbaasd.
"Ik wist niet eens wat ik zei."
Arven antwoordde zacht:
"Je herinnerde het je."
De runen vormden een cirkel rond Elias.
Plotseling verdween de wereld opnieuw.
Dit keer stond hij niet in een stad.
Hij stond in een uitgestrekte tuin.
Bomen met zilveren bladeren wiegden zacht in de wind.
Een rivier van helder licht kronkelde tussen witte stenen.
Het voelde vredig.
Bijna heilig.
Aan de oever zat een jongen.
Niet ouder dan twaalf.
Hij keek naar het water.

"Eindelijk."

De jongen glimlachte zonder om te kijken.

"Ik vroeg me al af wanneer je zou komen."

Elias bleef staan.

"Ken ik jou?"

De jongen draaide zich om.

Zijn ogen waren helder goud.

Op zijn hand stond hetzelfde teken.

Maar volledig.

Vijf stralende lijnen.

"Nee."

De jongen glimlachte.

"Maar ik ken jou al heel lang."

"Wie ben je?"

De jongen stond op.

"Mijn naam is Nox."

Elias verstijfde.

De naam.

Zijn moeder had die naam uitgesproken in de herinnering
uit Boek 4.

"Ben jij..."

Nox knikte.

"Degene naar wie je op zoek bent."

"Ben jij de vijfde erfgenaam?"

Nox lachte zacht.

"Nee."

Hij keek naar de rivier.

"Dat is de naam die jullie mij hebben gegeven."

Hij draaide zich weer om.

"Maar ik was er al voordat er erfgenamen bestonden."

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

"Dat betekent..."

"Dat ik nooit een erfgenaam ben geweest."

Plotseling begon de lucht boven de tuin donker te kleuren.

Nox keek omhoog.

"Ze hebben je gevonden."

"Wie?"

Nox wees naar de hemel.

Dezelfde zwarte sterren verschenen.

Maar nu waren het er honderden.

Ze bewogen langzaam.

Alsof ze zochten.

"Naar jou."

"Waarom?"

Nox keek Elias ernstig aan.

"Omdat jij de laatste herinnering bent."

Elias begreep het niet.

"Waarvan?"

Nox liep naar de rivier.

Hij stak zijn hand in het water.

Het water veranderde onmiddellijk in beelden.

Elias zag de geboorte van de eerste stad.

Hij zag Elyon.

Arven.

Aurel.

Maar geen van hen droeg toen een teken op zijn hand.

"Zie je?"

vroeg Nox.

"Niemand was een erfgenaam."
Elias knikte langzaam.
"Wanneer veranderde dat?"
Nox keek hem aan.
"Toen de eerste leugen werd verteld."
Op dat moment brak de hemel open.
Een donkere straal schoot naar beneden.
Niet op Nox.
Niet op de tuin.
Maar recht op Elias.
Nox duwde hem opzij.
De grond ontplofte.
De tuin begon uiteen te vallen.
"Ze mogen je hier niet zien!"
riep Nox.
"Waarom niet?"
"Omdat deze plaats buiten de tijd ligt!"
De wereld stortte in.
Elias voelde hoe alles om hem heen verdween.
Net voordat hij terugkeerde naar Noxar, riep Nox hem nog iets toe.
"Vertrouw Elyon..."
Een korte stilte.
"...maar geloof niet alles wat hij je vertelt."
Elias opende zijn ogen.
Hij lag weer op de stenen vloer.
Kael knielde naast hem.
"Elias!"
"Wat gebeurde er?"

Elias kwam langzaam overeind.
Zijn gezicht was bleek.
Hij keek naar Arven.
"Wie is Nox werkelijk?"
Arven schudde zijn hoofd.
"Ik weet het niet."
Maar Elias zag het meteen.
Voor de eerste keer sinds ze elkaar hadden ontmoet...
loog Arven.
En hoog boven hen...
verscheen een tweede zwarte ster aan de hemel.
Twee ogen keken nu neer op de wereld.
Alsof de jacht op Elias eindelijk was begonnen.

Hoofdstuk 4

De Naam die Verdwenen Was

De tweede zwarte ster verscheen naast de eerste.

Twee donkere ogen hingen roerloos boven de hemel van Noxar.

Ze straalden geen licht uit.

Ze slokten het op.

Het daglicht werd zwakker.

Schaduwen werden langer.

En de stilte voelde zwaarder dan ooit.

Elias kon zijn blik niet losmaken van de hemel.

"Ze kijken naar ons."

Lyra sloeg haar armen om zichzelf heen.

"Nee," fluisterde Arven.

"Ze kijken naar jou."

Die woorden kwamen hard aan.

Elias voelde opnieuw het brandende teken op zijn hand.

"Waarom ik?"

Arven antwoordde niet.

Voordat hij iets kon zeggen, begon de grond opnieuw te beven.

Niet zoals eerder.

Dit voelde anders.

Regelmatiger.

Alsof iemand langzaam dichterbij liep.

Iedere stap liet de stenen van Noxar trillen.

Kael trok zijn zwaard.

"Er komt iets."

Uit de mist verscheen een oude gestalte.
Een vrouw.
Ze droeg een lange mantel van zilverwit stof, versierd met
gouden runen die zacht oplichtten.
Haar gezicht was verborgen achter een kap.
Toen ze dichterbij kwam, bleef ze enkele meters voor Elias
staan.
"Je bent laat."
Haar stem klonk kalm.
Alsof ze Elias al jaren kende.
"Wie bent u?" vroeg Elias.
De vrouw liet haar kap zakken.
Ze had zilverkleurig haar en opvallend heldere ogen.
Geen spoor van ouderdom.
Geen spoor van angst.
"Mijn naam is Seraphine."
Ze boog haar hoofd.
"Ik was ooit de bewaarder van het Archief van Aetherion."
Arven verstijfde.
"Dat kan niet."
Seraphine keek hem aan.
"En toch leef ik nog."
Elias keek verbaasd tussen hen beiden.
"Wat is het Archief van Aetherion?"
Seraphine glimlachte.
"De plaats waar de ware geschiedenis werd bewaard."
Ze keek omhoog naar de zwarte sterren.
"Voordat men besloot de waarheid uit te wissen."
"Waarom bent u hier?"

Seraphine liep naar Elias toe.
Heel voorzichtig legde ze haar hand op het teken op zijn arm.
Het licht doofde onmiddellijk.
"Omdat jij de laatste bent die de naam nog kan herstellen."
Elias fronste.
"Welke naam?"
Seraphine keek hem diep in de ogen.
"De naam die uit alle boeken werd verwijderd."
Plotseling verschenen duizenden lichtletters om hen heen.
Ze zweefden door de lucht.
Woorden.
Namen.
Verhalen.
Maar één naam ontbrak telkens opnieuw.
Een lege plek.
Alsof de wereld zelf vergeten was wat daar hoorde te staan.
Seraphine wees naar de lege ruimte.
"Zie je het?"
Elias knikte.
"Er ontbreekt iets."
"Nee."
Ze glimlachte droevig.
"Iemand."
Ze stak haar hand uit.
De lege ruimte begon langzaam letters te vormen.
Niet volledig.
Slechts enkele tekens.
E... L... Y...

Toen verdwenen ze weer.
Arven sloot zijn ogen.
"Ze hebben zelfs zijn naam gebroken."
"Van wie?" vroeg Kael.
Seraphine keek naar de groep.
"Jullie spreken steeds over Elyon Van Raven."
Iedereen knikte.
"Maar dat was niet zijn echte naam."
Een ijzige stilte viel.
Zelfs de wind leek stil te staan.
"Elyon..."
Ze schudde haar hoofd.
"...was de naam die hij koos nadat de geschiedenis werd
herschreven."
Elias voelde zijn hart sneller kloppen.
"Wat was zijn echte naam?"
Seraphine wilde antwoorden.
Maar op dat moment klonk een oorverdovende schreeuw
vanuit de hemel.
De twee zwarte sterren begonnen te bewegen.
Ze draaiden langzaam om elkaar heen.
Een donkere straal schoot naar beneden.
Niet op Elias.
Maar op het oude archief dat diep onder Noxar verborgen
lag.
De grond spleet open.
Een gigantische bibliotheek kwam langzaam uit de aarde
omhoog.
Torens vol boeken.